

on üks kerge sanna. — Mäte, kui ta hingab, ütles jälle kolmas, üks taewa rahho paista ta näo pealt? ta jättis, minnes meile sedda märki. Kellele on temma kure ja waeste teinud? Temma hinge rahho wõttis ükselord ka meie surma wõlko!

„“ „“ „“

Muttust ka-ub ello kārra,
Kāiki wõitleb hauaga;
Kahwas kaewab, õitseb ārra,
Tulleb, lāhhāb lõpmatta.

Senna, tenna werri weab,
Kui ta meie soontes keeb,
Onnis, kes keit nenda seab,
Et wõit waggadussel jääb.

3.

Rõster Pritso.

(Aus dem Freimuthigen. 1805. No. 334,
und 1806, No. 98.)

Mitto teeb paljo head, ja ükski ei pea sedda asjaks — senni kui Jummal, otse kui sõrmega temma peäle, näitab. Selle pärast, wagga inimenne! ārra wāssi ial ārra, head teggemast, kui ka ükski sedda tāhhele ei panne — kannata enimenne waewa, õigust noudes, kui et ja rõmo woad, mis so süddame tunnistust wae wab. Eest Jummal näab keit, ja sepa-